

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Acta Vitæ S. Ferdinandi, Regis Castellæ Et Legionis, Ejus Nominis Tertii

Papebrochius, Daniel

Antverpiæ, 1684

§. IV. Alphonsi Legionensis conatus irriti, ad silium & avi & sua succeßione
privandum: hujus Sanctitas & Gloria postuma.

urn:nbn:de:hbz:466:1-42333

§. iv. Alphonfi Legionensis conatus irriti, ad Ferdinandum filium & avi & sua successione privandum: hujus Sanctitas, & Gloria postuma.

18
Pater Alphonfus regnum Castellae filio invidet,

postea Legionensi quoque eum privare conatus,

Illius causam etiam probat sanctitas

Porro non jam primum à gloria virtutisque Hispanae obrectatoribus hac Ferdinando, pridem mortuo & inter Sanctos relato, controversia movetur, super Regni Castellani titulo: pater ejus, Alphonfus Legionensis, illum filio invidit ereptumque voluit; praeferens, quod deficiente in Castella stirpe mascula, ex Alphonso Imperatore per Sancium primogenitum ducta, ipse, ex Ferdinando secundo genito ejusdem Imperatoris nepos, proximus esset successioni. Deinde ei arma intulit praetextu Castrorum, quae jure belli quondam sibi eripuerat socer, filiaeque Berengariae in dotem dederat, quaeque ipsa, ut suam & filii Ferdinandi possessionem, perlegebat post divortium retinere. His vero litigijs bene compositis, fidelem Ferdinandi operam expertus Legionensis Alphonfus, in bello, tam contra quosdam rebellantes Procures, quam adversus infideles gerendo: filii tamen & Castellani regni incrementa numquam satis aequis oculis aspicere pater potuit: ideoque sub vitae exitum tabulas condidit, quibus heredes instituit duas ex priori contubernio filias, nescio quid novi juris & in supremarum potestatum successione inauditi commentus, contra jus filiorum ex posteriori thoro natorum. Ita scilicet Princeps iste, eadem libidine animi qua sanctiones Ecclesiae contempserat in ducendis uxoribus; etiam jura regnandi fingebat resingebatque, primum à Castellae regno exclusas volens feminas deficiente masculino; deinde in suo Legionensi excipi eas volens, etiam superstibus maribus filiis suis duobus; tantum ne Castellani, quos oderat, Legionem imperarent.

19 Aliter profecto Ferdinandus, solius Dei (ut supra dictum) gloriae augendae studiosus: unde & contigit eum crescere, etiam temporali potentia. Sed non ex hoc eius incremento

mento volumus probare iustitiam cause. Multi siquidem Reges, raptores, iniusti, adulteri dominationis suæ terminos latissime ac felicissime propagarunt: sed Sanctis numquam adnumeratus est aliquis, qui fuerit alieni Regni usurpator iniustus, in eaque usurpatione defunctus. Sanctum autem dico Ferdinandum: nam hunc ei titulum, non solum præscriptio temporis immemoralis veteresque pictura, & auctorum tam antiquiorum quam recentiorum consensus vindicant; sed etiam, quæ summa est in terris, auctoritas Apostolica Sedis, expensis Processuum de super formatorum Actis, quorum Summarium Romæ impressum anno MDCXXXVIII nacti sumus, ex eoque damus tum aliqua hujus ævi miracula (nam vetera exhibet Flos Sanctorum) tum argumenta præcipua, quibus demum inductus est Pontifex Clemens X, ut anno MDCLXXI decerneret Officium ac Missam, per omnes Hispanicae monarchiæ provincias, recitari ac celebrari de eo posse, ut vere Sancto & tali semper habito.

cultusque
antiquus,

Pontificio
decreto firmatus

20 Ante quam definitivam sententiam videtur auctor Martyrologii Hispanici Ioannes Tamayus de Salazar scrupulo sibi duxisse, illum adnumerare reliquis Sanctis Hispanis; longe prudentius facturus, si illud suum opus non implevisset fragmentis innumeris, à Pseudo-dextro eique succenturiata auctorum suppositiorum turba acceptis: quibus Hispaniæ adscribuntur plures, qui non solum ad eam omnino nihil pertinent, sed nec ulla verosimili auctoritate asseruntur aliquando in rerum natura fuisse, uti sæpius in hoc opere demonstravimus, ac pluries porro demonstraturi sumus. Sed missum Tamayum facio, bona verosimiliter fide, sed exigua discretione usum in suo illo opere; ad Ferdinandum revertor.

Nomen nescio cur præteritum martyrologio Hispanico.

21 Hujus antiquiora recentioraque miracula, quorum jam memini, & duplicis Translationis Acta, & quidquid Canonizationem ad extremum pene terminum deductam attinet, dabo Tractatu particulari, quem Gloriam postumam appellabo, Titulo ante hac mihi sæpius usurpato in talibus. Ad eum Tractatum consociendum, non solum magno mihi usui fuit Summarium jam dictum, sed etiam idem qui utilia multa pro Annotatis suggestit, D. Didacus Ortiz de Zuniga, Ordinis

Gloria postuma datur post Acta.

Ordinis S. Iacobi Eques, auctor novissimus Annalium Hispalensium, anno MDCLXXVII editorum: unde etiam accepimus historiam inspecti Corporis incorrupti, cum iudicio medicorum de eo miraculo; nec non descriptionem brevem solennitatis gemine, quarum prima tunc acta est, cum Hispalim allata sunt Remissoriales Urbani VIII, processus in genere ac specie pro informanda Romæ causa fieri permittentis; altera novissime celebrata cum Missa & Officio, auctoritate Clementis X, ut jam indicavi; que descriptio ultima ut plenior esset, iuvit insigne opus D. Balthazaris de Turre-Furfan, quo totum apparatus, cum in rem ab Ecclesia Metropolitana factum, complexus est; quidquid typographice arti deerat auxilio chalcographice supplens, per multas figuras æri incisas, quarum etiam plerasque dabimus.

22 Porro ut partim dicta, partim in decursu historiae dicenda melius capiantur, accipe Chronologicam punctorum precipuorum deductionem.

CHRONOLOGIA FERDINANDÆ A.

ANNO DCCXIII

Hispalis, cum reliqua Hispania Batica occupatur à Mauris.

CIRCA MCLXXXIII

Berengaria, Sancti mater, Alphonfi IX Regis Castellæ primogenita, nascitur.

MCLXXX

Alphonfus Legionensis, Sancti pater, regnare incipit.

CIRCA MCLXXXV

Alphonfus Legionen. & Conradus filius Friderici Imp. Baltheo accipiuntur ab Alphonso Castellano: huius filia Be-